νετο μέλος ὅλων τῶν τῆς Εὐρώπης Ἀκαδημιῶν. Δώδεκα ἤδη πενταετίαι ἐβάρυνον αὐτόν, καὶ ὅμως οὐδόλως εἰσέτι κατεβλήθη. Ἡ ἐπανάστασις τοῦ Φεβρουαρίου εὗρεν αὐτὸν ὀρθόν, ἀτάραχον, ἀκλόνητον, ἀντιτάττοντα στῆθος εὐρὺ εἰς τὸ κῦμα τῆς δημαγωγίας, τὸ ἀπειλοῦν τὸ πᾶν νὰ πλημμυρίσῃ. Ἀλλ' ἡ εὐγενής του καρδία ἐντελῶς ἀπεθαρρύνθη κατὰ τὰς θλιβερὰς τοῦ Ἰουνίου ἡμέρας, καθ' ἃς αἷμα ἄφθονον ἔρρευσεν ἐν Παρισσίοις· αἱ ἐλπίδες, τὰς ὁποίας ἐπὶ τῆς δημοκρατίας ἐστήριζεν, ἐψεύσθησαν πᾶσαι· ἔκτοτε ἠσθάνθη τὰς πρώτας προσβολὰς τῆς ἀσθενείας, ἥτις ἔμελλε νὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς τὸν τάφον. Οὔτε ὁ καθαρὸς ἀὴρ τῆς πατρίδος του, οὔτε αἱ φιλόστοργοι φροντίδες τῆς οἰκογενείας του ἠδυνήθησαν νὰ τὸν σώσωσιν. Ἔτη τινὰ μόλις μαραινόμενος ἐπέζησε καὶ τὴν 2 Ὀκτωβρίου 1853 ἀπέθανε.

Τεσσαράκοντα χιλιάδες ἄνθρωποι, Ἀκαδημαϊκοί, διπλωμάται, καλλιτέχναι, πολῖται, στρατιῶται ἠκολούθουν τὸ νεκρικὸν αὐτοῦ φέρετον. Οὐδέποτε κηδεία ἐτελέσθη μετὰ μεγαλητέρας ἐπισημότητος καὶ δὴ μετὰ μεγαλητέρου πατριωτισμοῦ.

ΙΩ. ΚΑΜ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Εἰς ἄνθος ἔτι ἐν κάλυκι καταστραφὲν ὑπὸ Κυρίας ἐν στιγμῇ παραφορᾶς.

ΔΙΑΤΙ ;

Δυστυχές ! πρὶν εἰσέτι ἀνθήσῃ,
πρὶν ἢ δρόσος Μαΐου λεπτὴ
τὰ ὡραῖά του φύλλα δροσίσῃ,
πρὶν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου γνωρίσῃ,
τὸ κατέστρεψαν. . . ὦ ! διατί ;

Εἶχε τόσην ἀνάγκην φροντίδων,
ὅσην κόρη μικρὰ ποθητὴ
εἰς γεννήτορας πλήρεις ἐλπίδων,
καὶ ἐν τούτοις μὲ ἄλγος μου εἶδον
νὰ τὸ θραύσωσιν. . . ὦ ! διατί ;

Χεὶρ ἀβρὰ ἐπετέθη βαρεῖα·
ἐπὶ ἄνθους ἀθώου ζητεῖ
νὰ κορέσῃ τὸ πεῖσμα καρδία
ἴσως πάλλουσα, πλὴν γυναικεῖα
καὶ τὸ ἔθραυσεν. . ὦ ! διατί ;

Διατὶ ἡ τοιαύτη ψυχρότης,
ἥτις αἴσθημα οἴκτου πατεῖ ;
διατί ἡ τοιαύτη σκληρότης ;
τὸ ἀθῶόν μου ἄνθος ἐν πρώτοις
τί σας ἔπταισεν ; . . ὦ ! διατί ;

Πεῖσμα ! αἴσθημα, ὅπερ κυρίως
εὐγενοῦς παντὸς ἄλλου κρατεῖ
εἰς ψυχὴν γυναικὸς, καὶ ἀγρίως
καταστρέφει πᾶν ὅ,τι ὁ βίος
ἔχει κάλλιστον . . ὦ ! διατί ;

. . . .

Χαῖρε, ἄνθος μου, φθάνουν οἱ θρῆνοι·
—μοῖρα σ' εὗρεν ἐμοὶ ποθητὴ—
σ' ἐλυπήθη ἀκόμη κ' ἐκείνη,
μ' ἓν της δάκρυ τὸ πεῖσμα ἐκπλύνει
καὶ προφέρει σιγὰ . . . διατί ;

ΙΩ. ΚΑΜ.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ

εἰς τὸν θάνατον τῆς Μαρίας Χ. Σαϊπᾶ ἀποθανούσης ἐν Λαμίᾳ.

Κοιμᾶσαι εἰς τὸ μνῆμα σου, κοιμᾶσαι, ὦ Μαρία,
καὶ μόνη ἡ ἀνάμνησις ἐντός μου ζῶσα μένει,
καὶ εἶνε αὕτη ζωηρὰ, ὡσεὶ χιὼν πλὴν κρύα,
ὡς τῆς σελήνης ἡ ἀκτὶς φωτίζει, δὲν θερμαίνει.

Δὲν ἐρωτῶ ποῦ κοίτεσαι, δὲν θέλω νὰ γνωρίσω,
ἂν ἄνθος εἰς τὸν τάφον σου ἢ ἄλλο τι βλαστάνῃ.
Ἵνα πεισθῶ, ἓν μάρμαρον ψυχρὸν θὰ ἐρωτήσω;
Δὲν εἶνε πλάνη, ἔφυγες·—ὁ βίος σου ἦν πλάνη.

Ἂν ὄντως ἦν' ὁ θάνατος ἀνάπαυσις, γαλήνη,
ἐπὶ τῆς γῆς δὲν ἤθελον νὰ σ' ἐπανίδω πλέον.
Ἀλλ' ἡ ψυχή σου ἡ ἁγνὴ κ' ἐνάρετος ἐκείνη,
ἂν δῶμα ἀνεζήτησεν ἀντάξιον, ὡραῖον,

Ὦ ! δός μοι τότε μέρος τι μικρὸν τῆς εὐτυχίας,
ἣν ἀποπτᾶσ' ἀπήλαυσες ἐν οὐρανοῖς, Μαρία·
εἰς τὴν ψυχήν μου στάλαξον δρόσον παρηγορίας,
διότι ἄλλως ἡ ζωὴ μοὶ φαίνεται βαρεῖα.

22 Νοεμβρίου, 1868.